

Подиръ това князътъ издаде заповѣдь и назначи на 30 августъ (1879) поручика Александъръ Мосолова за началникъ на своя конвой, който бѣ съставенъ отъ сто отбрани, напети, високи и хубави българчета. За конвоя се приготви красива униформа отъ червенъ мундиръ съ бѣли завързани петелки на гърди и високи лъскави ботуши...

Князътъ обича своя конвой

Поручикъ Александъръ, радостенъ и пѣргавъ, много ревностно обучаваше младитѣ български гвардейци да яздятъ правилно, да стоятъ опнато, спокойно и красиво на конетѣ. Обучението ставаше по полето между София и с. Княжево. Надъ Княжево имаше столѣтни джбове съ широки клонове, подъ чиито сѣнки бѣха поставени конвойскитѣ палатки.

Князътъ често посещаваше и съ внимание гледаше, какъ се обучаватъ младитѣ български синове въ язда. Единъ день той неочаквано съ своя жребецъ се яви на полето при Княжево. Приближи се до войниците и спрѣ. Командирътъ припна веднага предъ него и му обажда, какъ върви обучението. Князътъ поржча да се продължи обучението съ конетѣ предъ него и остана много доволенъ.

— Слушайте, поручикъ! Учуденъ съмъ отъ васъ. Какъ можахте за толкова кжсо време да обучите въ язда тѣй добре българскитѣ селянчета.

— Ваше Височество, отговаря поручикътъ. Съ радостъ и удоволствие обучавамъ тия млади и пѣргави момци. Тѣ сж много гѣвкави и възприематъ добре, усвояватъ точно, което имъ се преподава. И строевото учение върви отлично. Съ конетѣ се обиграватъ твърде лесно. Тѣ добре ги чистятъ и умѣятъ да ги яздатъ не по турски — „ходомъ“ и „раванъ“, а по европейски „трѣсъ“, съ плавно издигане на яздача споредъ движението на